

Ústředním tématem této diplomové práce je brazilská konkrétní poezie z období 1950-1960, která společně s básněmi (konstelacemi) švýcarského básníka Eugena Gomringera předjímá světové hnutí experimentální poezie šedesátých let.

Práce je rozdělena do tří oddílů. První část "Experimentální poezie" pojednává o tomto hnutí z obecného pohledu. Poukazuje na historická východiska a postupy, jež jsou pro tuto "tvorbu" typické.

Druhá část "Experimentální poezie v Československu" představuje dění v socialistickém Československu v letech 1962-1968, kdy došlo k uvolnění politického režimu. Umělci zabývající se experimentální tvorbou se napojili na aktuální světové dění. Pro básníky znamenal experiment možnost určité tvůrčí svobody založené na hře s formou a jazykem, která má však na pozadí totalitního režimu často groteskní ráz.

Ve třetím oddílu "Brazilská konkrétní poezie" je nejprve naznačen politicko-sociální a literárně-historický kontext let 1950-1960, pak následuje vymezení brazilské konkrétní poezie na základě teoretických článků a básní z téhož období vydaných v antologii s názvem Teorie konkrétní poezie (Teoria da poesia concreta).

Décio Pignatari, Haroldo de Campos a Augusto de Campos se v roce 1950 rozešli s básnickou skupinou generace 45. Odmítli tradiční pojetí poezie, její témata a formy, které podle nich neodpovídají současnému člověku. V roce 1952 zakládají vlastní skupinu Noigandres a začínají vydávat časopis-knihu noigandres. V roce 1955 přijímají pro svůj program nové označení - konkrétní poezie.

Brazilští konkretisté píší o nutnosti radikální proměny prostředků, jimiž se poezie vyjadřuje. Zvětšující se propast mezi básníkem a čtenářem je příčinou krize nejen brazilské, ale i světové poezie. Spíše než o vynalézání nových postupů, mluví o vymezení těch tradičních básnických principů, jež jsou v dané situaci funkční. Výchozím bodem je zrušení verše. Pracovní hypotézou je objevení nové formy - struktury.